

večjem številu izdelana letala pa bodo veljala približno polovico tega. Od tega, kako se bo obneslo, pa je odvisno, ali bodo gradili še nove.

V sedanji vojni ne kažejo zavezniki posebnega zanimanja za na kratko opisanega bombnega velikana, ker jim gre le za letala z veliko brzino. Novi bombniki bodo za bodoče

važni za Ameriko, ker bi z njimi lahko že daleč pred ameriškimi obalami prestregli vsakega bližajočega se sovražnika, oziroma bi z njimi zanesla razdejanje v sovražnikovo deželo samo. Prav tako bi z njimi lahko preprečila poskuse sovražnika, da bi izkrcal svoje čete na oddaljenih točkah okrog Panamskega prekopa ali celo v Južni Ameriki.

je vnel v sveti jezi, če si je kakšen hujskač predrznil govoriti proti našemu velezaslužnemu g. dr. Korošcu in duhovnikom. Takih mož potrebuje danes naša domovina, mož, ki niso samo apostoli na papirju, ampak neustrašeni borci za naše najsvetejše svetinje, sveto vero. Ker je imel tako živo vero, je bil tudi na zunaj sila ljudomil, rad je povedal nedolžno šalo, sila ljubezniv v obče vanju, zato ga je tudi vse ljubilo. Bratonečani ga bodo pogrešali, posebno sosede, saj je bil od vseh priljubljen in spoštovan. Ko je videl, da se bo treba ločiti od svojih milih in dragih, je poklical svojega dobrega zeta Janeza in mu rekel: »To te prosim, Hanzek, jaz zdaj umiram, bodi tudi ti apostol, prevzemi to apostolsko delo od mene, da boš tako laže zveličal sebe, ženo in pomagaj tudi materi, k zveličanju. Mene ni sram, da sem bil apostol, ne ustraši se tudi ti! Vidiš sedaj, kako hudo je umreti, a kako sladko se umira, če je človek Bogu zvesto služil in živi v božjem miru.« Smrti se ni bal; odgovoril je svoji ženi: »Zakaj bi se bal, saj sem pripravljen!« Kakor je živel, tako je tudi umrl. Spavaj mirno, dragi Peter, zlata duša, in uživaj pri Njem, ki si ga tako goreče ljubil in očitno pričal pred svetom, svoj zasluženi pokoj in zaslužno plačilo za svoje apostolsko delo! — Zalujočim domačim naše najgiblje sožalje!

Zvonovi so peli mrtvaško pesem pri Sv. Andražu v Halozah. Pri nas je božja poslanica smrt pretrgala nit življenja Emeršič Andreju iz Skorošnjaka in Topolovec Neži, viničarki iz Trdoboja. Počivajta v miru in prosita za nas, da bomo sedanje težke dni v miru preživeli, po smrti pa se v nebeški domovini veselili!

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Prerana smrt delovnega dušnega pastirja. V celjski bolnišnici je odraščil Vsemogočni trpljenja po dolgotrajni bolezni g. Martina Kozar, kaplana v St. Juriju pri Celju. Blagopokojni se je rodil leta 1890 pri Sv. Antonu v Slov. goricah. V mašnika je bil posvečen leta 1914. V dušno pastirstvo je bil poslan najprej v St. Lenart v Slov. goricah. Od tam se je podal v Ameriko, kjer je deloval nekaj let. Ko se je vrnil zopet v domovino, je bil kaplan na več župnijah in med drugimi tudi v Žalcu. Njegovo zadnje službeno mesto je bil Sv. Jurij pri Celju. Dolga mesece je bil radi hude bolezni priklenjen na bolniško posteljo. Iskal je zdravniške pomoči v Ljubljani in Celju, kjer je umrl 13. junija. Dobri g. Martin je bil zelo delaven ter goreč duhovnik, ki je znal s svojo vsestransko delavnostjo ter postrežljivostjo ogreti za svoje vzore srca vseh, med katerimi je deloval kot dušni pastir in kulturni delavec. Z g. Kozarjem je legel prezgodaj v grob pravi slovenski duhovnik, kateri je žrtvoval vse svoje moči za Boga, za zveličanje v oskrbo mu izročeni duši in za probudo, ter prosvetni in gospodarski napredek slovenskega naroda. Blagemu duhovniku bodi Vsemogočni obilen plačnik in ostani mu ohranjen časten ter hvaležen spomin!

Priljubljeni in obče spoštovani vzgojitelj mladine na zadnji poti. V zadnji številki »Slov. gospodarja« smo javili žalostno vest, da je Gospod poklical k sebi po vsej Priekijji znanega ter spoštovanega upokojenega učitelja Zacherla v Ljutomeru. Kaj je pomenil blagopokojni vsemu okraju, je dokazal veličasten pogreb, ki se je vršil sredi minulega tedna. Zadnjo pot so se pripeljali posoditi blagemu gospodu prijatelji, veliko število njegovih bivših učencev, zastopniki društev, šolarji in drugi. Ob 18.30 je duhovščina opravila molitve na domu pokojnikovem, moški zbor je zapel »Oj težka pot...«. Sprevod se je pomikal v cerkev, kjer so pevcji zapeli svojemu dolgoletnemu pevovodji »Miserere«. Sprevod je bil izredno dolg. Za križem so šli šolarji, godba, gasilci, člani Fantovskega odseka in Dekliškega krožka v krojih z zastavo, zastopniki Prosvetnega društva z zastavo, učitelstvo, pevcji, nato 20 duhovnikov in številno občinstvo. Računa se, da se je pogreba udeležilo nad tisoč ljudi. Po končanih molitvah na pokopališču je kanonik g. Weisk Josip, dekan od Sv. Križa pri Ljutomeru, ki je vodil sprevod, imel ob grobu govor. V njem se je spominjal pokojnika in omenil, kako sta se spoznala že kot dijaka v Mariboru in bila vedno prijatelja. Omenil je tudi, da

je bil rajni vzoren, veren katoličan. Za njim je govoril šolski nadzornik g. Karbaš iz Ljutomeru, ki je orisal življenjsko pot pokojnika. Godba je zaigrala žalostinko, pevcji so zapeli v slovo, narkar so se vrstili govori naprej. Vseh govorov je bilo deset. Ob 18.30 je ljudstvo zapuščalo pokopališče in se razšlo.

Odločen naš mož umrl pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Žalostno so peli zvonovi 11. junija pri Sv. Tomažu, ko so ob velikanski udeležbi ljudstva nesli vrliga katoliškega moža Petra Potočnika na zadnji poti k večnemu počitku. Apostolstvo mož je izgubilo enega najgorečnejših članov-apostolov župnije, ki je svoje svete dolžnosti natančno spolnjeval, prejemal vsako prvo nedeljo svete zakramente in se vedno kazal apostola. Odločno je pokaral vsakega pri delu na njivi ali v vinogradu, kdor bi si drznil vprico našega dobrega Petra govoriti čez vero ali duhovnike; javno ga je pokaral in posvaril. Ves se

Dopisi

Dravska dolina

Ruše. V zadnjih letih tudi v Rušah pridno gradimo. Saj je zrastle od začetka lunskega leta pa do letos precej novih hiš. Pri kolodvoru si je lani postavil lepo dvostanovanjsko hišo železniški uradnik g. Kolarič, v bližini stoji lepa vila upokojenega poštnega upravnika g. Pečarja. Ne daleč od njega je zgradil tovarniški delavec Podlessek čedno hišico ter na isti parceli zida sedaj svoj dom g. Gričnik, v bližini pa je postavil enodružinsko hišico g. Tišler. Ob banovinski cesti, ki pelje čez železnico proti Selnici, je zgradil čedno vilo g. Karel Angel, dalje od njega lepo dvostanovanjsko hišo g. Eigner, na vogalu ceste pa je začel graditi enonadstropno vilo g. Turk, trgovec v Mariboru. Ob cesti proti pokopališču bo zgradil tudi enonadstropno vilo g. Zorec, zobotehnik, od pokopališča dalje bo v kratkem izgotovljena lepa vila g. Jarca. Toda vkljub temu še v Rušah vedno manjka stanovanj, zlasti v poletnem času, tako da letoviščar prav težko dobi kakšno sobico. Regulacija potoka se tudi letos nadaljuje in je upati, da bo do jeseni gotova. Tako bo odstranjena sedaj vsaka nevarnost radi poplav, trg bo pa dobil popolnoma drugo lice. Zadržna elektrarna je imela svoj

občni zbor, na katerem se je izkazalo, da je imela zadruga 479.000 din letnega prometa; dolga ima še 100.000 din, ki je pa plačljiv v desetih letih. Gotovo zasluži odbor vse priznanje, zlasti pa g. predsednik Fajhter ter njegov agilni tajnik Šerc, ker so sklenili tako ugodno pogodbo s Falo. Če vzamemo samo javno razsvetljavo, vidimo, kakšen je razloček: prej smo imeli 39 javnih luči ter je stalo to letno okrog 20.000 din, sedaj pa je 84 luči in to za 9000 din. Za predsednika zadruga je bil ponovno izvoljen g. Fajhter, na novo pa je izvoljen v upravni odbor g. Josip Repotusk.

Dravsko polje

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. »Farni domovinski dan«, ki sme ga obhajati ono nedeljo, je veličastno potekel. Znova smo vzgali svojo ljubezen do svojega naroda in države. Knjigo o državljanski vzgoji »Slovenci in Jugoslavija« imajo zdaj že v večini družin. Drama »V temotie«, za katero so naši požrtvovalni igralci pod vodstvom g. učiteljice Suštarjeve žrtvovali mnogo večernih ur, je ljudstvo tako šla v srce, da je vsa dvorana jokala. Udeležba je bila veličanska. Dne 16. junija so jo z istim uspehom ponavljali. Dne 23. junija po prvi službi božji bo važno preda-

razgrnili pred njegovimi očmi. Nastavil si je »rešpetin« in se ni mogel nagledati. Nazadnje je pobral svojo ropotijo, si oprtal svojo skrinjo in počasi odšel proti cerkvi sv. Rozalije. Ko je stopil za vogel, se je zavzel. Na kamniti klopi pri durih je sedela temno oblečena mlada ženska, ki je imela svetle lase in je bila strahovito bleda v obraz. Trenutek sta strmela eden v drugega, potem je vzkliknila ženska:

»Moj Bog, Matija!... Dober dan!
»Bog ga daj, Končnica,« je odzdravil.
»Matija, od kod pa si ti tako daleč prišel?«
»Oh, iz Šentanela ni tako daleč; kvečjemu osem ur. Jaz še dalje tudi pridem.«
»Kdaj pa si šel od doma?«
»Bo že dva tedna pojutrišnjem.«
»Kaj pa je novega v Šentanelu?«
»Novega ne bo posebno kaj. Tišta Dobrovničina hči se ženi, dohtarja jemlje, pravijo.«
»Da, da. Kdaj pa bo poroka?«
»Pravijo, da po Mali Gospojnici.«
»Kako je pri Končniku?«
»Za nič — prav tako, kakor si ta burja Končnikova zasluži. Pravijo, da sta imela s fajmoštrom strahovito raško, od tistih mal mu nihče več ne stopi čez prag. Posli so mu vsi šli, edina Katra je še ostala. Zdaj ima same tuje in iz mesta mu je neka gosposka za gospodinjo. Gostov pa nima nič, čisto nič — prav mu je.«

Žena se je jokala.

»Tilka, menda se ne jočeš zaradi takega lumpa. Za takim človekom, ki je svojega najboljšega hlapca nagnal in še svojo ženo napodil, za takim se ne joči, za takim pljuni!«

»Moj Bog, uboga otroka! — Kaj naj počnem?... Matija, ti mi še svetuj!«

»Svetovati? — Kaj misliš začeti?«

»Ne vem nič... V hudi stiski sem, nimam kje biti, nimam službe in čisto slaba sem še od bolezni.«

»Ali si bila bolna?«

»Da. Devet tednov sem bila v bolnišnici. Nesreča mi hodi za nesrečo... Naj ti povem!... Ko sem šla od hiše, sem vpraševala, kje bi bila kaka služba zame. Pa me nihče ni hotel vzeti, ker nisem imela poselske knjižice in nič pismenega. Potem me je ponoči prišla mrzlica, spravili so me v bolnišnico, nihče ni vedel, kdo sem, ker ves čas nisem bila pri sebi. Tedne in tedne me je kuhala vročina v glavi in vsi so rekli, da je bil čudež, ko sem ostala živa... Še hitro sem okrevala. Ko sem prišla iz bolnišnice, sem spet jela spraševati za službo pa je ne dobim in ne dobim. Včeraj sem bila v Selah pri Lužnici, v šolo sva skupaj hodili in sva si bili dobri; dosti lepih besed mi je voščila, toliko pa ni bila, da bi mi bila vsaj za eno noč ponudila prenočišče. Zdaj si ne vem pomagati, nazaj v Šentanel ne morem, od sramu bi skoprnela. Ko bi le službo dobila kje!« (Dalje sledi)

šlov pšenice, v Aziji pa strada več sto milijonov Kitajcev, od katerih jih umre vsako leto nad 100.000 zaradi pomanjkanja kruha...

Ker so imeli sočutje z ujetniki. V Halberstadtu v Nemčiji so tri osebe obsodili na ječo od enega do štiri mesecev, ker se niso vedli dovolj udružano do vojnih ujetnikov. Neki 49 letni mož je vrgel poljskemu vojnemu ujetniku, ki je natovarjal neki voz, škatlico cigaret in je za to dobil mesec dni ječe. Neki 50 letni mož, ki je drugemu poljskemu ujetniku pod lastnim imenom omogočil dopisovanje s svojci, je dobil štiri mesece, neki 39 letni mož, ki je tretjemu ujetniku daroval kos potice in površnik, je moral takisto za štiri mesece v ječo.